

မောင်ညိုမှိုင်း

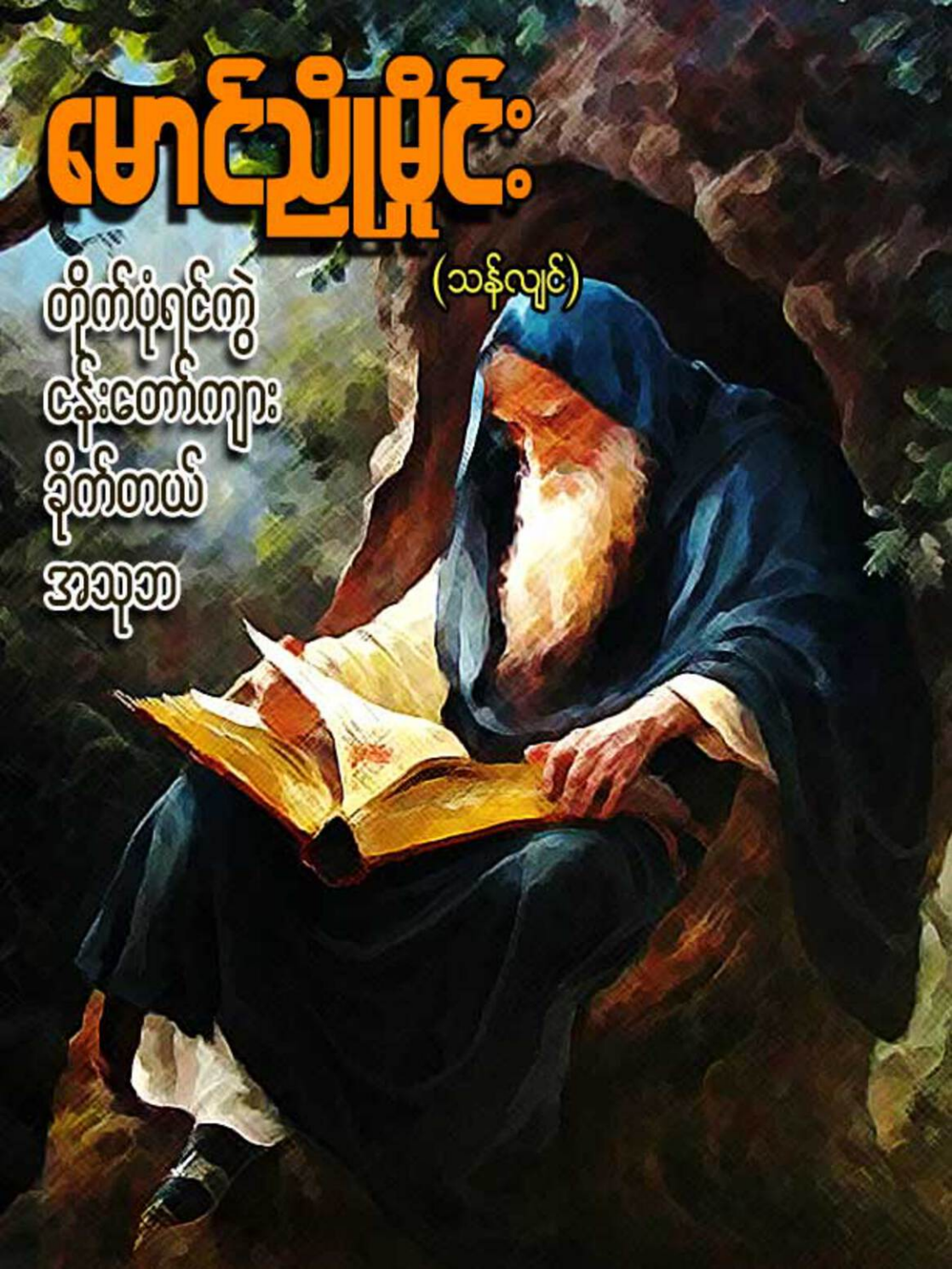
တိုက်ပုံရင်တွဲ

ငန်းတော်ကျား

ခိုက်တယ်

အသုဘ

(သန်လျင်)

တိုက်ပုံရင်ကွဲ ငန်းတော်ကျား

တိုက်ပုံရင်ကွဲ လူကြီး။

တိုက်ပုံက အညာဖျင် ပင်နီကြမ်း တိုက်ပုံနှင့်။

ရင်ဖွင့်ပြီး ဝတ်ထားတော့ အောက်ခံရင်ဘတ်ကို အထင်းသား မြင်
နေရတယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အင်းကွက်တွေပြည့်လို့ ။ လက်ဖျံနှစ်ဖက်
မှာ လည်း ပါဠိလို ရေးထားတဲ့ စာတန်းတွေလည်း ပြည့်နေတာပဲ။

လက်ခုံပေါ်မှာ လည်း အင်းကွက်ရှိရဲ့ ။ လက်ဝါးပေါ်မှာ လည်း အင်း
ကွက်ရှိရဲ့ ။ လူကြီးက အသက်(၇၀) ကျော်မည့် ရုပ်မျိုးဗျ။

ဆံပင်တွေက ဂုတ်ထောက်လို့ ။

မျက်နှာကလည်း အကြွေဆယ်ပြားစေ့လိုပဲ လေးထောင့်ကျကျကြီး။
ရုပ်ရည်ကို ခန့်မှန်းရရင်တော့ ကရင်တိုင်းရင်းသား မျက်နှာကျရုပ်မျိုးပဲ။

နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ ထူထူတွေက ပါးစပ်ထဲ ကုပ်ဝင်နေသလိုဖြစ်လို့ ။

ကွမ်းဝါးနေပုံကလည်း ရွံ့စရာပါပဲဗျာ။

ကွမ်းတံတွေတွေက နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူတွေကို ပေကျံရုံမျှမက ပါးစ
ပ်ကနေ စီးကျနေလိုက်တာ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ဘတ်ပါ ပေကျံနေတာ
ပဲ။

ကချင်ပုဆိုးအကွက် ချေးလက်လေးသစ်နဲ့ ပုဆိုးအောက်နားကွဲကို မ
ချုပ်ဘဲ ထုံးထားသေးရဲ့ ။

ပြီး. . .ယောဂီရောင် လွယ်အိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီး လွယ်လို့ ။
လူကြီးပုံစံက အရူးလိုလို ၊ ဘာလိုလိုပုံကြီး။

စီးထားတဲ့ ရွာလွတ်လုပ် ရာဘာဖိနပ်ကလည်း အမြီးတိုပြီး သဲကြိုးပြတ်နေတဲ့ နေရာကို ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာ မြင်ရတယ်။

လူကြီးက ချမ်းသာကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်းက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ချာတိတ်...လာဦး”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက လှည့်ကြည့်ပြီး မကြားယောင်ပြုလို့ ထွက်သွားရော။

နောက်ထပ် စားပွဲထိုးကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြန်တယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး... ဦး”

ဒုတိယမြောက် စားပွဲထိုးကောင်လေးကလည်း အရူးလိုလူကြီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး လျှာထုတ်ပြလို့ လှည့်ထွက်သွား ပြန်ပါရော။

ဒီလိုနဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီးဟာ စားပွဲထိုးငါးဦးကို လှမ်းခေါ်ပါသော်လည်း တစ်ဦးမှ သူ့ကို အရေးမလုပ်ကြတော့ အံ့ကြိတ်ပြီး စားပွဲထိုးတွေကို လိုက်ကြည့်နေရဲ့ ဗျ။

ဆိုင်ထဲက စားသောက်နေသူတွေကလည်း လူကြီးကို စိတ်မနှံ့သူလို ထင်နေကြပေါ့ဗျာ။

လူကြီးကို စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေက လုံးဝအရေးမလုပ်ကြဘူးဗျ။ လူကြီးက ဒန်ရေနွေးကရားထဲက ရေနွေးကြမ်းတွေကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စပ်စုစု သမားလေဗျာ။

စာတိုပေစလေး မတောက်တခေါက် ရေးနေသူဆိုတော့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ထူးခြားတဲ့ လူကြီးကို စိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ သူတစ်ဦးတည်းထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို သွားလိုက်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

သူကကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျာ။

ရေနွေးကြမ်းပဲ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်၊ ရေနွေးအိုးထဲက ရေနွေးကုန်တော့ အိုးဖုံးကိုခေါက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ရေနွေးကြမ်းလှမ်းတောင်းတယ်။

ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ ရောက်လာတယ်။

“ဆရာ...ဘာသောက်မှာ လဲဗျ”

“ပေါ့ဆိမ့်”

“ရှယ်လား၊ ရိုးရိုးလားခင်ဗျ”

“ရှယ်ပေါ့ကွာ”

“ရမယ်...ဆရာ၊ ခဏလေးစောင့်”

ကောင်လေးက လှည့်ထွက်မလို့ အလုပ်မှာ...

“ချာတိတ်နေဦး”

“ဘာစားချင်လို့ လဲ...ဆရာပြောပါ”

ကျွန်တော်က အရူးလိုလို တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီးကိုကြည့်ပြီး....

“အဘက ဘာသောက်မှာ လဲဗျ”

“ဟေ...ငါ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . .အဘ။ အဘ ပေါ့ဆိမ့်လား ၊ ချိုကျလား၊ ပုံမှန်လား ပြောပါ . . .အဘ”

“ငါ့လူက တိုက်မလို့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ။ အဘ သောက်ချင်တာမှာ ပါခင်ဗျား”

ဒီမှာ လူကြီးက စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဟေ့ ကောင်လေး. . .မင်းတို့ ဆိုင်မှာ ဘာသောက်စရာတွေ ရတုန်း ပြောစမ်းဟေ့”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အရှုံးလိုလူကြီးကို အဖက်မလုပ်ချင်ပါသော် လည်း ကျွန်တော်က တိုက်မှာ ကို သိနေတော့ ရနိုင်တာတွေကို ပြောပြ တယ်။

“လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ မိုင်လို၊ အိုဗာတင်း၊ နွားနို့ရတယ်”

“နက်(စ်) ကော်ဖီ မရဘူးလား”

“နက်(စ်) ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . .ပြင်သစ်နိုင်ငံက ထုတ်တဲ့ နက်(စ်) ကော်ဖီ ကြားဖူး လား အဲဒါရမလား”

“ရတယ်”

“ရရင် နက်(စ်) ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ သကြားနည်းနည်းပဲထည့်။ စားစ ရာကရော ဘာတွေရှိတုန်း”

လူကြီးက ခပ်တည်တည်မေးနေတာ ခင်ဗျ။

စားပွဲထိုးကလည်း မထီလေးစား မျက်နှာနဲ့ ပြောတယ်ဗျ။

“ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ စမူဆာ၊ နံပြား ၊ အီကြာကွေး
၊ ဝက်သား ၊ ကြက်သားပေါက်ဆီ ၊ ကိတ်မုန့် ၊ ပဲမုန့်ရတယ်”

“ဆင်းဒဝစ်(ချ်) မရှိဘူးလား”

“ဘာဗျ . . .”

“ဟမ်ဘာဂါ မရှိဘူးလား”

“အဘိုးကြီး. . ခင်ဗျားက မြင်ဖူးစားဖူးလို့ လား”

“ရှိရင် ချကွာ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟမ်ဘာဂါတို့ ဆင်းဒဝစ်(ချ်) တို့ စားချင်ရင် ဒီဆိုင်
ကို မလာနဲ့ ဗျ။ အင်းလျားလိတ်တို့ စထရင်းဟိုတယ်တို့ မှာ သွားစား။ တ
န်ရာတန်ရာ မပြောဘူး”

“ဒါဆို ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် ဆယ်ခုလုပ်ခဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်သူရှင်းမှာ လဲ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အရူးလိုလူကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မ
ယုံသလို မေးပါရောဗျာ။

ကျွန်တော်ကလည်း လူကြီးနောက်ပြောင်ပြောနေတယ် မှတ်တာပေါ့
ဗျာ။ ဒီမှာ ပဲ အဘိုးကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါရှင်းမှာ ”

“ခင်ဗျားရှင်းမှာ . . အဘိုးကြီး ပိုက်ဆံရော ပါလို့ လားဗျ”

“ပိုက်ဆံ . . .ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . .စားပြီးရင် ငွေရှင်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မရှင်းနိုင်ရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူးနော်”

ဒီမှာ ပဲ အရူးလို နှုတ်ခမ်းမွေး စုတ်ဖွား ဆံပင်ကုပ်ထောက် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ကွဲနှင့် လူကြီးက ယောဂီရောင် လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်လို့ စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်ဗျ။

“ဘုန်း”

“အဲဒါ စက္ကူစုတ် . . . မဟုတ်ဘူး . . .ပိုက်ဆံ။ ဟေ့ကောင် . . .စားပွဲထိုး မင်း ဒါမျိုး ကိုင်ဖူးလား၊ မြင်ဖူးလားပြော”

စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်တာ တစ်ထောင်တန် စက္ကူ ဘဏ်စည်းငါးစည်းဗျ။

ကြည့်ရတာ တစ်အုပ်ကို ရွက်ရေတစ်ရာစည်းဗျ။

စားပွဲထိုးရော ၊ ကျွန်တော်ရော အံ့ဩသွားပါရော။

နံဘေးမှာ စားသောက်နေတဲ့ လူတွေလည်း လှည့်ကြည့်ကြလို့ ။

“ဟေ့ကောင် . . .စားပွဲထိုးစုတ်၊ ရှိသမျှ မုန်းမျိုးစုံ ခုချက်ချင်း လာချစမ်း၊ ခွေးမသားလေး . . . လူကို မထေမဲ့မြင်လုပ်လို့ ။ ငါငွေထုတ်နဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်ရရင် သေသွားတော့မယ်ကွာ။ သွား . . .မြန်မြန်လုပ်”

စားပွဲထိုးလည်း ငွေစက္ကူပါကင်ထုတ်တွေမြင်ရော ပြန်မပြောရဲတော့ဘူး။ နက်(စ်) ကော်ဖီ အပါအဝင် မုန့်မျိုးစုံလာချလိုက်တာ။

စားပွဲခုံကိုပြည့်လျှံသွားတာပဲ။

ဆိုင်ရှင်ကလည်း မုန့်မျိုးစုံချပေးရတဲ့ ပိုင်းမို့ အံ့အံ့ဩဩ ရောက်လာ

ကြည့်ရောဗျ။

“စားကွာ...ဒါနဲ့ မင်းက ဒီမြို့သားပဲလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဘ”

“အလုပ်ကရောကွ”

“စာရေးဆရာပါ ခင်ဗျ”

“သူဌေးဖြစ်ပြီလားကွ...စားနော်သား”

“ရရစားစားပါ အဘ”

“မင်း ငါစားတဲ့ တန်ဖိုးရှင်းနိုင်လား”

“ရှင်းနိုင်ပါတယ်အဘ ။ စားသာစားပါခင်ဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား...စာရေးဆရာ”

“ အဟုတ်ပြောတာပါ...အဘရဲ့ စားပါ”

ဒီလိုနဲ့ အရူးလိုလူကြီး နက်(စ်)ကော်ဖီ သုံးခွက်သောက်တယ်။ ကြက် ဥပေါင်မုန့်ကြော် ဆယ်ခုကို ပလုပ်ပလောင်း စားပစ်လိုက်တယ်။

ပြီး . . .နံပြားငါးချပ်ကို ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ အကုန်စားပစ်လိုက်ပြန် ရောဗျာ။

ပြီးတော့ လက်သုပ်ပဝါနဲ့ လက်သုပ်တယ်ဗျ။

စားလို့ ပြီးပြီမှတ်တာ။

ဘယ်ပြီးမှာ လဲဗျာ. . .ဝက်သားပေါက်စီငါးလုံးကို ရေနွေးကြမ်းနဲ့ တီးပစ်လိုက်ပြန်ပါရော။

ဆိုင်ရှင် ကုလားကြီးကလည်း အံ့သြတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်လို့ ပတ်ဝန်း

ကျင်စားပွဲ စားနေတဲ့ လူတွေကလည်း ဇူဇကာပုဏ္ဏားကြီး ရောက်နေတယ်ဟေ့ဆိုပြီး လာရပ်ကြည့်ကြပါရောဗျို့။

“ဝပြီလား...အဘ”

“ခဏလေးပါကွာ”

ပြီးနောက် ကြက်သားပေါက်စီငါးလုံး အချဉ်နဲ့ တို့ ပြီးစားလိုက်ပါရောဗျာ။

ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလို အစားကြီး၊ အစားကြမ်းတာမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျ။

“ဝရဲ့ လား အဘ”

“ဝပြီကွ...စားမယ် ဆိုရင်တော့ ကိတ်မုန့် နှစ်လုံးလောက် ဝင်နိုင်သေးသကွ”

“ဗျာ...”

ဒီမှာ လူဝဝကြီးတစ်ဦးက မယုံလို့ ဝင်ပြောပါလေရော။

“ဘကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“နောက်ထပ် ကိတ်မုန့်နှစ်လုံး စားနိုင်ပါ့မလားဗျ”

“မင်းက လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ချင်လို့ လား”

“အဘ ဝမ်းဗိုက်ပွင့်သွားမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါဗျ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း...ဒါလေးများ ..ဒါလေးများ ”

လူကြီးကပြောရင်းကနေ လှီးထည့်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်(၁၀) ချပ်ကို ငါး

ချပ်စီ စုပြီး ပါးစပ်ထဲသွင်း ရေနွေးနဲ့ မျှောမျိုချလိုက်တာ ပန်းကန်ထဲ ပြောင်သွားပါလေရောဗျ။

“ယုံလား”

“ရှားပါတယ်...ဘကြီးရာ”

“ရှင်းမယ်ဟေ့လာ...”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က စကားခံထားပြီမို့ ငွေရှင်းဖို့ ပြောရတာပေါ့ဗျာ။

“အဘ...ကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ်ခင်ဗျ။ ချာတိတ်... အားလုံး ဘယ် လောက်ကျသလဲဟေ့”

“လေးထောင့်သုံးရာ ကျတယ်ခင်ဗျ”

“ရော့...”

ဒီမှာ လူကြီး ကျွန်တော်ပေးနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို သူ့လက်နဲ့ ဖယ်ပစ်ရင်း..

..

“ငါရှင်းပါ့မယ်ကွာ...ရော့...ရော့”

ပါကင်အုပ်ထဲက တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ကို အမြန်ထုတ်ပေးပြီး လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်လို့ ထရပ်လိုက်ပါရောဗျ။ ဒီမှာ ဆိုင်ရှင်ကုလား မိုက်ရွဲက ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“အာရေ...ဘာကြီး မကြာခဏ လာစားပါနော်။ ခုလိုပဲ အားရပါးရ စားပါတကြီး”

“အဘ”

“ဘာတုံးကွ”

“အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ ခင်ဗျ”

“ငါ့နာမည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ခင်ဗျား”

“ဒီမှာ . . .ငါ့လူရ၊ မင်းက စားရေးဆရာပီပီ တယ်အလေ့အလာ အစုအစပ်များ ပေသကိုးကွ”

“ဗျာ . . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .စာရေးဆရာ လေးရယ်။ မင်း ငါ့အပေါ် သဒ္ဓါတရား ကြီးတာ ကျွေးချင်မွေးချင်တာ ငါ့အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းအခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံးကွ”

“အသက်သုံးဆယ်ပါ. . .အဘ”

“အင်း. . .အင်း. . .အင်း. . .အသက်သုံးဆယ်”

လူကြီးက လေထဲမှာ လက်ညှိုးစာရေးသလို ဂဏန်းတွက်သလို လုပ်ရင်းက

“မင်း ဗုဒ္ဓဟူးသား မဟုတ်လားကွ”

“ဗျာ . . .”

“အင်း. . .အင်း. . .ငါ့လူက ရာဟု ဖွားပဲ။ မင်း ထောင်ကျကိန်းရှိတယ် နော် စာရေးဆရာ”

“ဗျာ . . .”

“မိန်း မရှိရင် ကွဲလိမ့်ဦးမယ်ဟေ့”

“အ . . .ဘ”

“အိမ်ထောင်ကွဲပြီး လူလုံးမလှ ဖြစ်ဦးမယ်”

“.....”

သူ့ကို ကျွန်တော် ဗေဒင်မမေးပါဘူးဗျာ။ သို့သော် သူက အရူးလိုလို အကောင်းလိုလိုနဲ့ ပါးစပ်ကနေ ဗေဒင်ဟောနေသလို အားမနာတမ်း ပြောနေတာဗျ။

“မင်းအသက်(၅၅) နှစ်ရောက်ရင် ငွေကို သိန်းနဲ့ သန်းနဲ့ ချီပြီး ကိုင်ရ သုံးရမှာ . . .ငါ့လူရ။ မင်းရုပ်ရည်နှင့် မတန်တဲ့ မိန်းမချောနဲ့ အိမ်ထောင် ကျဦး မှာ ကွ။ ပြီး. . . မြန်မာပြည်မှာ မင်းနာမည်ကြီးဦးမှာ ဟေ့။ နာမည်ကြီးပြီးတော့မှာ လက်ထဲပိုက်ဆံတစ်ကျပ်မှ မရှိတဲ့ ဘဝကို ရောက်ဦးမှာ ဟေ့။ ပိုက်ဆံမှ ရှိတာကိုဘဲ မင်းက အရမ်း စိတ်ချမ်းသာ နေမှာ . . .စာရေးဆရာလေးရ၊ ငါပြောတာ မှတ်ထားနော် လွဲသွားရင် ငါ့ ကို နေ့တိုင်းမင်းဆဲလို့ ရတယ်. . . ငါ့လူ။ ငါပြောတာ မှန်ခဲ့ရင် လက်အုပ်ချီပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘလို့ ပြော။ ဒီစကားတွေက မင်းငါ့ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ကျွေးပါရစေလို့ ပြောတဲ့ ကျေးဇူး စေတ နာကို ငါဆပ်တာပဲ။ အရက်မသောက်နဲ့ ။ အရက်သောက်ရင် မင်း စီးပွားပျက်လိမ့်မယ်. . .သွားပဟေ့”

သို့ကလို တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောပြီး ချမ်း သာကြီး လက်ဖက်ဆိုင်ထဲကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါရောဗျာ။

ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ခုမှ မြင်ဖူးတာပါ။

မူလက အရူးလို့ ပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။

အကဲခတ်နေရင်းက သနားလို့ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် လုပ်ရင်းက ငွေစက္ကူထုပ်တွေ စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး စားပွဲထိုးနဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို အံ့ဩစေ

ခဲ့သူပါ။

လူငါးယောက်မက စားနိုင်တဲ့ အစားအစာတွေကို အကုန်စားသွား
တဲ့ လူကြီးပါ။

သူ့နာမည် ကျွန်တော်မသိဘူး။

ကျွန်တော့်အလုပ်ကို သူသိနေတယ်။

ပြီး...စားသမျှကို အကုန်ရှင်းသွားတယ်။

သူက အရူးသဌေးလား။

သူဌေးအရူးလား။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်တွေကို အံ့မခန်းလိလိ ကြောက်ခမန်းလိလိ မ
မေးဘဲပြောသွားလိုက်တာ။

(မှတ်ချက်။ ။ ဘတိုက်ပုံကြီး လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်သုံးဆယ်က ကြိုပြောခဲ့တဲ့ နိမိတ်စကား
များ ကျွန်တော် အသက်(၅၀) ကျော်ခန့်မှာ အမှန်ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးပုဒ်မနှင့်
ထောင်ကျပြီး အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသွားပြီး သမီးလေးရော ၊ ဇနီးရော ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒုက္ခ
ဆင်းရဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ပြီးမှ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပါတယ်)

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။

သူ ဘယ်အရပ်သားပါလိမ့်။

ဆိုက်ကားသမား၊ မြင်းလှည်းသမား၊ ကားသမား၊ ဈေးသည် တွေ
သမျှ စုံစမ်းမေးမြန်းတော့လည်း ဒီအဘိုးကြီးကို အလျင်က လုံးဝမမြင်
ဖူးပါတဲ့ ။

ကျွန်တော်နှင့် ထိုတိုက်ပုံရင်ကွဲ အရူးလိုလူကြီးတို့ တွေ့ဆုံခဲ့တာ (၁၉၈၆) ခုနှစ်တုန်းက ခင်ဗျ။

သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းမှာ နေ့စွဲနဲ့ ရေးထားခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

သို့သော် အစွဲအလမ်းမထားပါဗျာ။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေလိုက်တာပဲ။

တစ်နေ့. . .

ကျွန်တော် တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ အင်းစမ ဆေးမင်ကြောင်နဲ့ အဘိုးကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ရပါရောဗျာ။

(.) မြို့လယ်၊ ဈေးရှေ့ မြွေအလမွာယ် ဝိုင်းမှာ ဗျ။ သူ့ကို ချက်ချင်း မြင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။

မြိုင်ရကြုံရတာက ဒီလိုဗျ။

မြွေအလမွာယ်ဝိုင်းမှာ တောသူတောင်သား ၊ ဈေးဝယ်ဈေးပြန်တွေ၊ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာဗျ။

လူတွေနယ် အများကြီးဗျ။

အလမွာယ်ဆရာရဲ့ အမည်က မြွေမင်းရာဇာတဲ့ ။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုကြီးဗျ။

သစ်သားသေတ္တာနဲ့ မြွေပခြုပ်ထဲက ထုတ်ထားတဲ့ မြွေဟောက်ကြီး သုံးကောင်ကလည်း ပါးပျဉ်းကြီးတွေထောင်ပြီး ပရိသတ်ကို လိုက်ကြည့်နေပုံများ ကြောက်စရာကြီးဗျာ။

“ဟောဒါ. . .ငန်းပုတ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ဟောဒီ ဝါဝါအကောင်က ငန်း

ဝါလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမည်းမည်းကောင်က တောကြီးမြွေဟောက်တဲ့ ။ က
မ္ဘာပေါ်မှာ အဆိပ်အပြင်းဆုံးမြွေဟောက်တွေပဲ။ မြွေပွေးအမျိုးအစားထဲ
မှာ မြွေပွေးနဲ့ အတူ ဂျပ်မြွေ၊ ပင်လယ်မြွေပါတယ်။ အဆိပ်ပြင်းတယ်”

ဒီနေရာမှာ ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ကို အထူးပြောပြချင်တာက ဒီပရိ
သတ်ထဲမှာ တောသူတောင်သားတွေ အများ စု ပါဝင်ကြပါတယ်။

လယ်ထဲယာထဲ ချောင်းမြောင်းထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတော့ အဆိ
ပ်ရှိတဲ့ မြွေဆိုးတွေနဲ့ မကြာခဏကြုံပြီး စပါးရိတ်ရင်း မြွေကိုက်သေ၊
ကန်သင်းရိုးပေါ် မြွေပွေးကိုက်လို့ သေ၊ ဒါတွေ မကြာခဏ ကြုံရပါတယ်
။

ကျွန်တော် အဖေလည်း လယ်သမားစစ်စစ်ပါ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ကရင်ရွာလေးမှာ စပါးနယ်ရင်း တလင်းထဲက. .
.မြွေဟောက်။ ဟောဒီ မည်းမည်းရှည်ရှည် ကောင်ကိုက်လို့ တလင်းထဲ
မှာ ပဲ အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် မြွေဆိုးတွေကို ကျွန်တော် စိတ်နာလွန်းလို့ တွေ့သမျှ မြွေ
လိုက်သတ်ခဲ့တာ မြွေကောင်ရေ နှစ်ထောင်ကျော်သွားပါပြီ။

မြွေခေါင်းတွေကို ဆေးစိမ်ထားတာ ဖန်ပုလင်းကြီး ဆယ်လုံးကျော်
ပါတယ်။

ဟောဒီ ပုလင်းက နမူနာပြတာပါ။ ကြည့်ကြပါ။

မြွေအလမွာယ် မြွေမင်းရာဇာက တစ်ပေခန့်မြင့်တဲ့ ဖန်ပုလင်းကြီး
ကို ပရိတ်သတ်တွေရှေ့ လိုက်ပြစေတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဖန်ပုလင်းထဲမှာ မြွေခေါင်းတွေကို ဆေးရည်စိမ်ထား
တာ အများကြီးပဲ။

“အဲဒါ မြွေဟောက်အုပ်စုဝင် ငန်းစောင်း၊ ငန်းပုတ် ၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းတော်ကြားတွေရဲ့ ဦးခေါင်းတွေပါပဲ ခင်ဗျ။ နောက်တစ်ပုလင်း လိုက်ပြစမ်း. . .တပည့်။ ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီပုလင်းက မြွေပွေးခေါင်း၊ ဂျတ်မြွေခေါင်း၊ ပင်လယ်မြွေခေါင်းတွေ ဖြတ်ပြီး ဆေးစိမ်ထားတာပါ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီး ဆေးစိမ်ထားတာပေါ့ ၊ ကျွန်တော့်အဖေကို ကိုက်သတ်တဲ့ နာကြည်းချက်နဲ့ ကျွန်တော် ရွာပေါင်းစုံ နယ်ပေါင်းစုံ လှည့်ရှာဖွေ သတ်ဖြတ် အမှတ်တရ စုဆောင်းတဲ့ မြွေဆိုးဦးခေါင်းတွေပါ အိမ်မှာ ဒီလိုဆေးစိမ်ပုလင်းတွေ ဆယ်ပုလင်း ရှိသေးပါတယ်။

နောင်တော့. . .ကျွန်တော် မြွေနိုင်ဂါထာ ရလာခဲ့တယ်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြွေဆိုးကိုက်ခံရတဲ့ လူနာ(၆၀၀) ကျော် ကျွန်တော်ဟောဒီ ဆေးမြစ်နဲ့ အသက်ကယ်ကုခဲ့တာပါ။ ရောင်းဖို့ များများ တော့ မရှိတော့ဘူးဗျာ။

ခရမ်း သွန်းဘုရားပွဲမှာ အလမွှာယ်ပြတုန်းက ဆရာကြီးရယ်. . . မြွေဆိပ်နိုင်ဆေးတော်များ ချီးမြှင့်ပါဆိုလို့ တောသူတောင်သား ဘုရားဖူးလာတွေကို သနားတာနဲ့ ပေးလှူခဲ့တာ သုံးရာကျော် ကုန်သွားခဲ့ပါတယ်။

နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။

“ဟဲ့. . .မောင်စိန်၊ ဘယ်နှစ်တောင့်ကျန်သေးတုံး”

“ငါးဆယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ . . .ငါးဆယ် ကျော်ကျန်ရင် တစ်ဝက်လောက်တော့ ကျွန်တော် လှူဒါန်းခဲ့ပါမယ်။ အလကားပေးမှာ နော် ။ လက်တွေ့အဆိပ်ကိုချပြမှာ ။ ဟောဒီ မြွေဟောက်သုံးကောင်ထဲက အကြီးဆုံး ငန်းဝါကြီးရဲ့ အကိုက်ခံပြီး အဆိပ်ထုတ်ပြမှာ ။ မြွေဆိပ်ချ ဆေးတောင့်အတွ

က် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး”

“ဒီဆေးပင်ကိုရဖို့ ဟိုဘင်္ဂလားပင်လယ်ဝက ကုလားဆာဒူး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ တွေ့ပြီး မြွေနိုင်မန္တန်ကို ကျွန်တော်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီ မန္တန်နဲ့ မြွေဆိပ်ကျ ဆေးပင်ကို ဆစ်ခွဲပြီး (၄၉) ရက် သတ်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် မန္တန်နဲ့ မြွေဆိပ်ကျ ဆေးပင်ကို ဆစ်ခွဲပြီး (၄၉) ရက် သတ်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန် မန္တန်တစ်သောင်းရွတ်ပြီး သိဒ္ဓိတင်ခဲ့တာပါ”

ဆရာသခင် ဆာဒူးကြီးကလည်း (၇) ရက်တိတိ သိဒ္ဓိတင်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် မြွေမှန်ရင် နဂါးကအစ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် ငန်းဝါမြွေဆိုး ကြီးရဲ့ အကိုက်ခံပါ့မယ်။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ မြွေဆိပ်ချပြမယ်။

ယုံကြည်မှ လှမ်းတောင်းပါ။

လူတိုင်းတော့ မရပါဘူး။

မရတဲ့ အတွက် စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ ။

နောက်(၁၅) ရက် လကွယ်မှာ ကျွန်တော် ဒီနေရာ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။
ကိုင်း...ကြည့်ကြပါ။

“ဟဲ့. . .ကုန်းနေ၊ တောနေ၊ ရေနေ၊ ကျောက်ကြို့ကျောက်ကြားနေ၊ တွင်းအောင်းမြွေဆိုး အပေါင်းတို့ . . .ပညာသည် စီရင်တဲ့ တိုက်မြွေပါမကျန် မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းပုတ်ငန်းဝါ၊ ပင်လယ်ဂျတ်မြွေများ နှင့် မင်းတို့ ရဲ့ သင်းပင်းရံရွှေ၊ နဂါးမြွေတို့ သင်းတို့ ကို ငါ အမိန့်ပေးတယ်။ ညို့. . .ဆျာရ သျှတ္တရီ၊ နာဂရေ ငါ့ကို ကိုက်ဝံ့ရင် ကိုက်စမ်း။ ပေါက်ဝံ့ရင် ပေါက်စမ်း။ ဟောဒီမှာ သိဒ္ဓိဝင်ဆေးမြစ်. . .တွေ့လား . . .မြင်လား . . .ကိုက်ဝံ့ကိုက်စမ်း၊ မြွေမင်းရာဇာဆိုသူ အလမွှာယ် ဆရာကြီးက အင်းစုံ

ထိုးထားတဲ့ ညာဘက်လက်မှာ သိဒ္ဓိဝင် မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ပြီး
ငန်းဝါကြီးရှေ့မှာ လက်ထိုးပြလိုက်ရော...”

“ရှုး”

“ဟဲ့...”

“အမလေး... နောက်ဆုတ်ကြဟဲ့”

“ကိုက်လေ... ကိုက်ဝံ့ကိုက်ရော...”

“ရှုး... ဖူး...”

ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ထားတဲ့ ငန်းဝါကြီးဟာ ဆရာကြီး မြွေမင်းရာဇာ
မြွေနိုင်ဆေးဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပါးပျဉ်းနောက်ကို ဆုပ်
လိုက်တာ ကိုမြင်ရော...

ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩသွားရပါရောဗျာ။

ဆရာမြွေမင်းရာဇာက ရှေ့ကို တိုးဆန့်ရင်း ငန်းဝါကြီးကနောက်ကို
ဆုတ်ပြေး၊ လုံးဝမကိုက်ရဲတော့ဘူးဗျာ။

သည့်နောက်... မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ ငန်းပုတ်ကြီး မျက်နှာရှေ့ ဆေးဆုပ်
လက်ကို ထိုးပေးပြန်တယ်။ မြွေဆိုးကြီးတွေ လန့်ပြီး ပါးပျဉ်းချလိုက်
တာကို မြင်ကြရော ဆရာကြီးရဲ့ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်စွမ်းတယ်ဟေ့ ဖြစ်ပြီး
လှမ်းတောင်းကြပါရော။

“ဆရာ... ကျုပ်ကိုတစ်ခုပေးပါ”

“ဆရာ... ကျွန်မကိုတစ်ခုပေးပါရှင်”

“ဖြည်းဖြည်း တောင်းပါ။ မလှကြပါနဲ့ ။ ဒီနေ့မရရင် နောက်နေ့ရမှာ
ပါ။ မတိုးကြပါနဲ့ ။ စည်းဝိုင်းထဲ မဝင်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒီမြွေနိုင်ဆေးမြစ်

ရဲ့ အစွမ်းကို ပဏာမ မြင်ရတာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မြွေဆိုးသုံးကောင် မကိုက်ရဲတာ အားလုံးအမြင်ပါ။ ဒီနေရာမှာ တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများကို ဗဟု သုတ အဖြစ် ပြောပြချင်တာက မြွေဆိုးအဆိပ်တက်ပုံ အကြောင်းပါခင်ဗျ။ မြွေဟောက် အကိုက်ခံရရင် အဆိပ်တက်တဲ့ လက္ခဏာ မြွေဆိပ်က အာရုံကြောတွေကို ပြန့်နှံ့သွားပြီး အသက်ရှူ ကျပ်လို့ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားပါတယ်။ မြွေဟောက်ကိုက်ခံရတာနဲ့ မျက်စိတွေဝေဝါးပြီး ဦးခေါင်းထောင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်သလို မူးဝေနေပါမယ်။ ပြီး... ကိုယ်တွေလက်တွေ လုံးဝလှုပ်လို့ မရဘဲ ပါးစပ်မဟနိုင်တော့ပါဘူး။ အချိန်မီ မကုသနိုင်ရင် တခဏအတွင်း အသက်ဆုံးပါတယ်”

မြွေပွေး အကိုက်ခံရတဲ့ လက္ခဏာကတော့ မြွေပွေးရဲ့ အဆိပ်ဟာ သွေးပြန်ကြောကိုဝင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုချက်ချင်း အဆိပ်ပြန့်တယ်။ သွေးဥတွေကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခံရပြီး အစွယ်နေရာဝန်းကျင်ဟာ ရောင်ကိုင်းဖူးရောင်ပြီး အလွန်နာကျင်ပါတယ်။ မြွေကိုက်ခံရတဲ့ နေရာကနေ သားငန်ရည်တွေ ထွက်လိမ့်မယ်။ သည့်နှောက် တဝေဝေ၊ ပျို့အန်ပြီး ရပ်တည်လို့ မရအောင် မူးဝေပြီး ခြေတွေလက်တွေပါ အေးစက်လာပြီး လုံးဝ သတိလစ်မေ့မျောလို့ အသက်သေဆုံးရပါတယ် ခင်ဗျ။

ဒီတော့ မြွေကိုက်ခံရရင် အရေးပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အကိုက်ခံရတဲ့ နေရာအထက်ကနေ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားပါ။ ပြီးရင် ဒဏ်ရာကို ရေသန့်သန့်နဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးကြောပေးရပါတယ်။

ရေမရနိုင်တဲ့ နေရာ ကျင်ငယ်ရေ(သို့မဟုတ်) တံတွေးနဲ့ ပက်ဖျန်းပြီး ဆေးပေးရပါမယ်။

တံတွေးနဲ့ ကျင်ငယ်ရေဟာ အဆိပ်ကို ပြယ်စေတဲ့ ဓာတ်များ ပါဝင်

လို့ ပါပဲ။

အခု ကျွန်တော် ဖြန့်ဝေထားတဲ့ မြွေဆိပ်နိုင်ဆေးမြစ်ကတော့ ဆောင်ထားရုံနဲ့ မြွေကိုတန့်ဟန့်စေနိုင်သလို မတော်တဆ ကိုက်မိရင်လည်း ရေနဲ့ သွေးလိမ်း လိုက်တာနဲ့ မြွေဆိပ်များ ချက်ချင်းကျပြီး အဆိပ်ပြယ်စေပါတယ်။

အခု ကျွန်တော် မြွေပွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အကိုက်ခံပြမယ်။ ဒီဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ထားရုံမျှ နှင့်မြွေလုံးဝ မကိုက်နိုင်တာကို လက်တွေ့ပြမှာ မို့. . . ကိုင်း. . . ရွာစားရေ အင်္ဂလန်က ဘင်သံလေး ပြတော်မူစမ်းပါဗျာ။

“ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း”

“ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း”

ဘင်တီးတဲ့ သူက သားရေဘင်နဲ့ လင်းကွင်းကို ခပ်ဆူဆူတီးနေချိန်မှာ မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက သေတ္တာနက်ကို ဖွင့်ပြီး မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို သံညှပ်နဲ့ ကုပ်ယူလို့ မြေပြင်မှာ ချလိုက်တယ်။

ကျော ကုန်း မှာ ကတ္တီပါရောင် အဖြူအနက် အနားသတ်ထားတဲ့ တုတ်တုတ်တိုတို မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဋသံလျင်းချိတ် အကွရာလို မြေကြီးပေါ်မှာ ကောက်ကွေးပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်လို့ ကြည့်နေတယ်။

“မြွေပွေးဆိုတာ သူ့ကိုထိမှ လှည့်ပေါက်ထွက်ပေါက်တာပါ။ သူ့ကို မထိရင် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ဟောဒီမှာ ဆေးမြစ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်နဲ့ ဒီမြွေကို ထိပြပါမယ်။ လုံးဝမလှုပ်နိုင်ရပါဘူး။ ကြည့်ကြပါ”

မြွေရုပ်တွေ လက်မှာ ထိုးထားတဲ့ မြွေဆရာက မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ဆုပ်ထားတဲ့ ညာလက်နဲ့ မြွေပွေးရဲ့ အမြီးကို အသာထိလိုက်ရော. . .

“ဟိုး. . .”

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

“အမလေး”

မြွေပွေးက ဖူးခနဲအသံပေးပြီး ညာတွက်တွက်ပေါက်လိုက်တာများ
မြွေဆရာ အရှောင်မြန်ပေလို့ သာပေါ့။

နို့မို့ မြွေပွေးကိုက်လို့ သေရော့။

မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက မြွေပွေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းက ဘင်တီးနေ
တဲ့ လူကို အတီးရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဗျာ။ ပရိသတ်ထဲမှာ ဖိနပ်ဖင်ခုထား
လူရှိရင် မထိုင်ပါနဲ့ ဗျာ။ ဖိနပ်ကို ဖယ်လိုက်ပါ။ ခုဖြစ်နေတာက ကျွန်
တော့်ကို ပညာသည် တိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေလို့ ပါ”

ဒီ မှာ မြွေဆရာက ပရိသတ်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်းက တစ်နေရာကို
လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ဟိုး...သစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ လူ အောက်ကိုဆင်းပါ
ဗျာ။ အဲဒီလိုမ လုပ်ပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ က ကျွန်တော့်ကို ပညာစမ်းသလို ဖြစ်
နေတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါဗျ”

ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသက်(၂၀) ခန့်အင်္ကျီကျော
ပြောင်နဲ့ လူတစ်ဦးဟာ ကုက္ကိုပင် ခွကြားကနေ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်
တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

“ဟုတ်ပြီ.. .ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော်
တို့ မြွေအလမွှာယ် အလုပ်ဆိုတာ အသက်နဲ့ ရင်းရတာပါ။ အဆိပ်ပြင်း

တဲ့ မြွေပွေးမြွေဟောက်တွေနဲ့ ကစားရတာပါ။ အချို့ပညာသည် တွေက ကျွန်တော်တို့ ကို ပညာစမ်းတာရှိပါတယ်။ ပညာစမ်းချင်ရင် ဖွင့်ပြောပြီး စမ်းပါ။ စောစောက မြွေနိုင်ဆေးမြစ် ရယူထားတဲ့ သူတွေ ဒီတစ်ခါပြပြီး ရင် ကျွန်တော် မြွေနိုင်ဂါထာစာရွက်နဲ့ မြွေနိုင် ဆေးမြစ်စိမ်းထားဖို့ သိဒ္ဓိဝ င် မရှေ့ဆီတစ်ပုလင်း ပေးပါ့မယ်။ ဆေးမြစ်ကို မရှေ့ဆီ ပုလင်းထဲမှာ စိမ်းပြီး ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဂါထာကို နေ့စဉ် သက်စေ့ရွတ်ပေးပါ။ သံဆိပ်၊ ဓားဆိပ်၊ လှံဆိပ်၊ ပုလင်းကွဲစူး၊ ကြခတ်စူးစူး ရင်လည်း ဒီဆေးမြစ်ကို မ ရှေ့ဆီနဲ့ သွေးလိမ်းလိုက်ပါ။ ချက်ချင်း အဆိပ်ကျပါတယ် ။ မယုံရင် လ က်တွေ့ပြပါ့မယ် ကြည့်ပါ”

မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက ကျောက်ပြင်ပေါ်မှာ ဆုတ်ထားနဲ့ ဆေးမြစ်ကို ကိုင်ပြီး သွေးလိုက်တယ်။

ပြီးနောက် ဓားမြှောင်ဓားဦးဖျားနဲ့ သူ့လက်ဖျံကိုထိုးလိုက်တာ သွေးရဲ ခနဲ ထွက်လာတယ်။

သွေးတွေကို အဝတ်ဖြူစ တစ်ခုနဲ့ ဖိသုတ်ထားရင်းက စကားပြောလိုက်တယ်။

“သံဆိပ်တက်ပြီး မေးခိုင်ပိုးဝင်သွားရင် ကျွန်တော် မေးစိပြီး သေရမှာ ပါ ကြည့်နေပါ”

သူက ဖိထားတဲ့ အဝတ်ကိုဖယ်ပြီး ဆေးမြစ်ဆေးရည် ပျစ်ပျစ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ သပ်ယူပြီး ဓားဆူးဒဏ်ရာပေါ် ဆေးလိမ်းအုံ့ပြီး လက်ဝါးနဲ့ ဖိထားတယ်။

ပြီး ကုလားစာလိုလို၊ မန္တာန်ကိုရွတ်ပြီး မြေကြီးကို ဖုနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တယ်။

သည့်နောက် ဖိထားတဲ့ လက်ကို ရုပ်လိုက်ရော ဓားစူးဒဏ်ရာမှာ
သွေးလုံးဝ မထွက်တော့ဘူး။

အားလုံ အံ့ဩသွားကြတယ်။

မယုံရင် ကြိုက်တဲ့ လူဝင်ပြီး ဒီဓားနဲ့ အထိုးခံပါ။ ကျွန်တော် ဒီဆေးမြစ်
နဲ့ သွေးတိတ်၊ အဆိပ်ပြယ်အောင် အားလုံးရှေ့မှာ လုပ်ပြပါမယ်။ ဟော
ဒီမြေတွေ မကိုက်ရဲတာသာ ကြည့်ပါ။ ကိုင်း. . .စောစောက ဆေးမြစ်ယူ
ထားသူများကို သိဒ္ဓိဝင်ဆီနဲ့ မြွေနိုင်ဂါထာစာရွက် ဝေပေးလိုက်ပါ။ ရယူ
ထားတဲ့ သူငါးတယ် ပြပွဲပြီးရင် မပြန်ပါနဲ့ ။ စောင့်နေကြပါ။ ဒီဆေးမြစ်
ရဲ့ အထူလျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြ
ချင်လို့ ပါ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အသုံမတတ်၊ အထားမတတ်ရင် ကိုယ့်ကို
တန်ပြန်ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ။ ကိုင်း. . .ဟောဒီ မြွေပွေးကို ငြိမ်သွား
အောင် လုပ်ပြပါမယ်။ လုံးဝမကိုက်စေရပါဘူး။ ကြည့်နေပါ။

မြွေဆရာကြီး မြေမင်းရာဇာက စောစောကလိုပဲ ငြိမ်နေတဲ့ မြွေပွေး
ကို ဆေးမြစ်ကိုက်လက်နဲ့ နောက်ကနေ လှမ်းထိလိုက်တာ။

“ခွီး. . .”

“ဖတ်”

“ဖြီး. . .ဖျိုး”

“အမလေးဟ”

“အမေရဲ့. . .”

ပရိသတ်အားလုံး လန့်ဖျတ်အော်လိုက်ကြတာ ညံ့သွားပါရောဗျာ။
မြွေပွေးက သူ့အမြီးကို ထိလိုက်ရော နောက်ပြန်ပေါက်လိုက်တာ မြွေဆရာ
ကလည်း လျင်လိုက်တာဗျာ။

မြွေပွေးရဲ့ လည်ပင်းကို ဆေးမြစ်မကိုင်တဲ့ လက်နဲ့ လှမ်းညှစ်ဖမ်းထားလိုက်တာ။

အိုး...ကြောက်စရာကြီးရယ်ဗျာ။

မြွေပွေးဟာ ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး တဖြီးဖြီး အသံပြုလို့ ကိုင်ထားတဲ့ လက်ထဲမှာ ရုန်းကန်နေတာဗျ။ သန်လိုက်တဲ့ မြွေပွေးကြီးဗျာ။

ဆရာကလည်း မလွတ်တမ်း ဆုပ်ထားတယ်။

လူးလွန့်နေတဲ့ မြွေပွေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ပြောရောဗျာ။

“ကျုပ် စောစောတုန်းက တောင်းပန်ထားပါတယ်ဗျာ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ လို့ ပြောထားတဲ့ ကြားက ကျုပ်ကို ပညာသည် က လုပ်လိုက်တာကိုး။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ...ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း...ဒီနေရာမှ သူသေကိုယ်သေ ပညာပြိုင်ကြတာပေါ့။ ကိုင်း...မေးပါမယ် ဒီပရီသတ်ထဲမှာ ထဘီဇောက်ထိုးဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမ ပါပါသလား”

“.....”

မိန်းမတွေ အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကုန်ကြရောဗျ။

“ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်တဲ့ သူပါသလား”

“.....”

“သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်သူရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ သူပါလား”

“မပါပါဘူး”

“လက်နောက်ပြန်ထောက်ပြီး ထိုင်တဲ့ လူရှိသလား”

အားလုံး အနီးကလူချင်း ပြန်ကြည့်ကြတယ်။

“ဟဲ့. . .ဟိုအဘိုးကြီး လက်နောက်ပြန်ထောက်ထိုင်နေတာ မဟုတ်လားဟဲ့”

“အေးဟဲ့ . . .ဟုတ်တယ်တော့”

“လက်နောက်ပြန်ထိုင်တဲ့ လူ ရှိလား။ ပညာစမ်းတဲ့ လူရှိလား။ ရှိရင်၊ စမ်းချင်ရင် စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ။ လာပါ. . .သတ္တိရှိရင် ဝင်ခဲ့ပါ။”

ဒီ မှာ လက်နောက်ပြန်ထောက်ပြီး တင်ပြင်ခွေထိုင်နေတဲ့ စည်းဝိုင်း ရှေ့က အဘိုးကြီးကို ပရိသတ်ကမြင်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြကြပါရော။

“ဟိုအဘိုးကြီး ထိုင်နေတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်. . .ဟိုလူကြီးထိုင်နေတယ်ဗျ”

“အဘိုးကြီး နောက်ပြန်လက်ထောက် မထိုင်နဲ့ လေဗျာ”

“ဒီလူကြီး နားမလည်ဘူးလား မသိဘူး”

“ဟေ့. . .အဘိုးကြီး ၊ အဲလို မထိုင်နဲ့ လေဗျာ”

“ဟ. . .ထိုင်တော့ ဘာဖြစ်လို့ တုန်း”

“ခင်ဗျား နောက်ပြန်လက်ထောက်ထိုင်နေလို့ မြွေဆရာ မြွေမထိန်းနိုင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဘာဆိုလို့ လဲကွာ. . .သွားစမ်းပါ . . .ထွီ”

ကြည့်လိုက်တော့ . . .ဘုရားရေ . . .ဟို တိုက်ပုံရင်ကွဲ ဆံပင်ကုတ်ထောက် ရင်ဘတ်မှာ အင်းစမကွက်တွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ကုပ်ကုပ် အ

ဘိုးကြီးဗျာ။

ဟိုတစ်ခါ ချမ်းသာကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူ (၁၀) ယောက်စာ စားနိုင်တဲ့ မုန့်တွေကို တစ်ယောက်တည်း စားပြီး ငွေရှင်းသွားတဲ့ အရူး လိုလို သူဌေးကြီးပါလား။

အလမ္ဗာယ် စည်းဝိုင်း အနီးမှာ တင်ပျဉ်ခွေပြီး လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထိုင်နေတာဗျ။

အနီးမှာ ရှိတဲ့ ပရိသတ်နဲ့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြတာကိုး။

ဒီမှာ မြွေအလမ္ဗာယ် ဆရာကြီး မြွေမင်းရာဇာက လူးလွန်နေတဲ့ မြွေပွေးကြီးကို ဘယ်လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အရူးလိုလူကြီးရှေ့ကို ရောက်လာပါရော ။ သူ့မျက်နှာကလည်း ဒေါသထွက်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်လို့ ။

“အဘိုးကြီး”

“ဘာလဲကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ လက်နောက်ပစ်ထိုင်တာတုံး”

“ညောင်းလို့ ထိုင်တာပေါ့ကွ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံး”

“ကျုပ် အလမ္ဗာယ်ပြလို့ မရတော့ဘူးဗျ”

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုန်းဟ”

“ဘာလဲ အဘိုးကြီး ခင်ဗျားက ပညာသည် လား. . . .ဟုတ်လား။ ကျုပ် ပြနေတဲ့ အလမ္ဗာယ်ပွဲကို ကျုပ်ကို ကိုယ့်မြွေ ကိုယ့်ကို ပြန်ကိုက် သေအောင် ခင်ဗျားက အောက်လမ်းပညာနဲ့ လာပြုစားတာပေါ့. . . ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငဆွေး ငပွေး အလမ္ဗာယ်ဆရာမှတ်ပြီး

ပညာစမ်းလိုက်တာပေါ့။ ကိုင်း...ခင်ဗျား နဲ့ ကျုပ် ပညာပြိုင်ရအောင် စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ဗျား။ သူသေကိုယ်သေ ပညာပြိုင်မယ် ထလေဗျား... ဘာလဲ ကျုပ်ကိုကြောက်လို့ လား”

“ငါ...ငါ...ဘာမှ မတတ်ပါဘူးကွာ...”

ဒီမှာ မြွေဆရာက ပရိသတ်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး...

“အလမွာယ်ကြည့် ပရိသတ်များ ခင်ဗျား...ဟောဒီ အင်းစမတွေနဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက ကျုပ်မြွေနဲ့ ကျုပ်ဝိုင်းထဲမှာ သေအောင် အောက်လမ်းပညာနဲ့ လက်နောက်ပစ်ထိုင်ပြီး ပြုစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်တာရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိန္နီဝင် မြွေနိုင်ဆေးမြစ် အစွမ်းရယ်ကြောင့် ကျွန်တော် မြွေကိုက်ပြီး မသေရတာပါ။ ဟောဒီအဘိုးကြီးဟာ အောက်လမ်းပညာသည် ကြီး ပါခင်ဗျား။ ပညာပြိုင်ဖို့ ခေါ်တော့လည်း စည်းဝိုင်းထဲ မဝင်ရဲပါဘူး။ ဒီအဘိုးကြီး ဒီနေရာမှာ ရှိနေရင် မြွေအလမွာယ်ပြပွဲကို ဆက်မပြောတော့ပါဘူးခင်ဗျား”

ဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေဟာ တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ အရူးလိုလူကြီးကို ဝိုင်းပြောကြပါရောဗျား။

“အဘိုးကြီး...ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့”

“ဘာ...ဘာကွ”

“ဟေ့လူကြီး...အောက်လမ်းဆရာကြီး ခုချက်ချင်းထ”

“မထဘူးကွာ”

“ဒီအရူး အောက်လမ်းဆရာကြီး ပွဲဖျက်နေတာကွ။ ဆွဲထုတ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ထ”

ယောက်ျားသားအချို့က အရူးလို လူကြီးကို ကုပ်ဆွဲ၊ လက်ဆွဲ လုပ်ပြီး ဆွဲထုတ်တော့ လူကြီးက ရုန်း။

“အောက်လမ်းဆရာတဲ့ ကွ”

“ဝိုင်းချကွာ...ကဲကွာ”

“ဟေ့ . . .ဟေ့ . . .ကောင်လေးတွေ...အား...”

“ဗုန်း”

“ဘုန်း...ခွပ်”

“သေဟအောက်လမ်းဆရာ . . သေဟ”

အရူးလိုလူ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကို အောက်လမ်းဆရာဆိုပြီး ဝိုင်းကန်ထိုးကြိတ်ကြတာ အဘိုးကြီး ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြောရပါရော။

“ဟေ့လူတွေ. . မလုပ်ကြပါနဲ့ ၊ အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးပါဗျာ မလုပ်ကြပါနဲ့ ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်တားတာလဲ”

“အဲဒီ ဝင်တားတဲ့ ကောင်ပါ ချပစ်ကွာ။ အဲဒီကောင်လည်း အောက်လမ်းဆရာပဲနေမှာ ဟေ့”

“ဝုန်း”

“ထစမ်းဗျာ”

“ဖောင်း”

“အား”

“ငါ့ကို မရိုက်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟေ့လူတွေ... ဥပဒေမဲ့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ဗျာ”

“မင်းကလား... ကဲကွာ”

“ဖောင်း”

“ခွပ်”

“ကျား... ကျား...”

“ဝုန်း”

“အမလေးဗျာ”

“ဟာ...”

“ဟင်”

ဒီ မှာ ပဲ အထုအရိုက်ခံနေရတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီး အထင်လွဲခံ လူကြီးက ပါးစပ်ကနေ ကျားဆိုတဲ့ ရင်ခေါင်းသံပါ ကြိုးဝါးသံကြီးနဲ့ အ တူ ဝိုင်းသမနေတဲ့ လူတွေ ဖရိုးဖရဲ လန်ကျသွားသလို.....

ဟိုး ကောင်းကင်ဝါးတစ်ပြန် မရှိတရှိမှာ လည်း ယောဂီရောက်လွယ် အိတ်ကြီးလွယ်ထားတဲ့ ရင်ကွဲတိုက်ပုံလူကြီး မြောက်သွားတာကို အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရပါရော။

“ဖတ်”

“ဟယ်”

“အာဂပါလားဟေ့”

“သိုင်းဆရာနဲ့ တူတယ်ကွ”

လေထဲကို လွှားခနဲ မြောက်တက်သွားတဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲ လူကြီးဟာ မြွေအလမွာယ် ပြတဲ့ စည်းဝိုင်းအလည်မှာ ရပ်လျက်ကျလာတာမြင်ကြ ရော. .

ပရိသတ်ရော၊ စောစောက ဝိုင်းထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်တဲ့ လူတွေ ရော မြွေအလမွာယ် ဆရာကြီးနှင့် သူ့တပည့်တွေပါ အံ့အားသင့်ကုန်ပါ ရော။

“ဟေ့ကောင် . . .မြွေအလမွာယ်. . .မင်းကများ ငါ့ကို အောက်လမ်း ဆရာဟုတ်လား..ဟား...ဟား ဟား ဟား...ကိုယ့်မြွေလည်း ကိုယ်မ နိုင်၊ ကိုယ့်မြွေဆေးကလည်း အစွမ်းမရှိ ၊ ခြင်ကိုက်ရင်တောင် လိမ့်လို့ အယားမပြေတဲ့ သစ်ကိုင်းစရောင်းပြီး မြွေအလမွာယ်ပြ ကြွားဝါပြီးဖျန်း ချင်တဲ့ ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို စော်ကားလိုက်တာကိုး ။ ပြီးပရိတ်သတ်နဲ့ ရန် တိုက်ပြီး လိမ်ဆင်တွေကို ကာချင်တဲ့ . . .ဆရာလိမ်ရေ...ကိုင်း...အခု ငါပညာပေးဖို့ အချိန်ရောက် လာပြီဟေ့။ မင်းမြွေဆေး တကယ်စွမ်း လား မြွေဆရာ ”

မြွေဆရာကလည်း ကနဦးတော့ ကြောင်သွားရာက အဟန့်ကောင်း တော့ မတုန်လှုပ်ဘူးဗျ။

“ခင်ဗျား ပညာပြိုင်ချင်လို့ ဝင်လာတာလား။ ကျုပ် မြန်မာပြည်တစ် ပြည်လုံးလှည့်ပြီး စုန်းကဝေ ပညာတတ်တွေကို ဘဝတုံးအောင် လုပ်ခဲ့ တဲ့ မြွေဆရာပဲ။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို တောင်းပန်ရင် ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ် ။ မဟုတ်ရင်တော့ ဟောဒီမြွေတွေနဲ့ တွေ့သွားမယ် အဘိုးကြီး”

“မင်းမြွေက အဆိပ်ရှိလို့ လားဟ...မြွေဆရာရ ဟေ”

“ခင်ဗျား ပွဲချင်းပြီးသွားမယ်...အဘိုးကြီး”

“ရော့...မင်းလက်ထဲက မြွေပွေးနဲ့ ငါ့ကိုကိုက်ခိုင်းစမ်း...ရော့”

လူတွေကလည်း မြွေအလမွှာယ်ပွဲကနေ ပညာပြိုင်ပွဲဖြစ် လာပြီး စိန်ခေါ်နေကြတော့ အသံမထွက်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

အရူးလိုလူ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက လက်ထိုးအပေး လွန်နေတဲ့ မြွေပွေးတုတ်တုတ် အကွက်ကျဲကြီးနဲ့ လှမ်းပက်လိုက်တာ...

“အမလေး...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဖယ်နေကြဟေ့”

“ဟင်”

“အလိုလေး...”

မြွေဆရာပစ်လိုက်တဲ့ မြွေပွေးကြီးက ဖြီးခနဲအသံမြည်ပြီး လူကြီးရိုရာကို ဝင်အလာ လူကြီးက မြွေပွေးကို ညာလက်နဲ့ လှမ်းဖမ်းပြီး မြွေပွေးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့် သွားနဲ့ ကိုက်ပြလိုက်တာဗျာ။

“အမလေး”

“မြတ်စွာဘုရား ဘုရား...”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်တော်”

“ကလေးတွေရော လူကြီးတွေရော ရှောင်နေကြဟဲ့။ အနားမကပ်နဲ့ နော်”

မြွေအလမွှာယ် ဆရာဟာ မြွေပွေးခေါင်းနဲ့ ကိုက်ကြီး ဦးခေါင်းယမ်းပြ နေတဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲ အဘိုးကြီး ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဟ အလွန်အံ့သြကြက်သေ သေဖြစ်ရော။

မြွေပွေးက လူကြီးရဲ့ ပါးစပ်သွားကြားမှာ လူလွန်နေတာမှ အသည်း

ယားစရာကြီးဗျာ။

ဒီမှာ လူကြီးက မြွေပွေးရဲ့ လည်ပင်းကို လက်နဲ့ ညှစ်ဖြုတ်ပြီး မြွေအလမွှာယ်ဆရာရှိရာကို လှမ်းပစ်မလို့ လုပ်လိုက်တာ။

မြွေဆရာလန့်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တာကို ကြည့်ပြီး တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက တဟားဟား ရယ်ပါရော။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

“မင်းက မြွေနိုင်တဲ့ မြွေအလမွှာယ်ဆရာ...ဟုတ်လား။ မင်းက မြွေဆိပ်ကို မင်းရဲ့ သိန္နီဝင်ဆေးမြစ်သွေးရေနဲ့ အဆိပ်ချနိုင်တယ်... ဟုတ်လား။ မင်းမွေးထားတဲ့ မြွေပွေးမြွေဟောက်နဲ့ မစမ်းဘူးဟေ့။ ဟောဒီမြွေနဲ့ စမ်းမယ်ကွ...ကြည့်...”

မြွေပွေးကြီးကို မြေကြီးပေါ် အသာချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟာ...”

“အမလေးတော့်...မြွေငန်းတော်ကြီးတော့်”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

“အကြီးကြီးပဲဟ အို...”

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက သူလွယ်ထားတဲ့ ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ဆွဲထုတ်လိုက်ရော...

အမယ်လေးဗျာ...

လူကြီးလက်ဖျံ လုံးလောက်ကြီးတဲ့ မြွေငန်းတော်ကျားကြီး အရည်က လက်တစ်လံကျော် ရှည်မှာ ပဲဗျို့။

“ဖူး...ဖူး...ဖူး...”

“ဖိုး...ဖိုး”

“ဟေ့ကောင် . . ဒီငန်းတော်ကျား အကိုက်ခံပြီး မင်းဆေးမြစ်ကို သွေးလိမ်း အဆိပ်ချပြ။ မင်းမသေဘဲ မြွေဆိပ်ကျခဲ့ရင် မင်းကို ငါ ထိုင် ကန်တော့ပြီး ကျွန်တပည့်ခံမယ် လာပဟေ့...ဟဲ့...ငန်းတော်ကျားကြီး ဒီအလမ္မာယံဆရာစုတ်ကို ကိုက်စမ်းဟဲ့”

“ဖိုး”

“အမလေး”

“ရှု...ဖိုး...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဆေးစွမ်းတယ်ဆို မရှောင်နဲ့ ၊ မပြေးနဲ့ လေကွာ...ဟား ဟား ဟား ဟား”

ငန်းတော်ကျားမြွေကြီးက အဘိုးကြီးလက်ထဲကနေ လှမ်းလှမ်း ပေါက်ရော မြွေမင်းရာဇာဆိုသူလည်း ဇောချွေးပျံပြီး လှည့်ပတ်ရှောင် နေရရောဗျ။

“အကိုက်ခံပြလေကွာ”

“မ...မ...လုပ်...ပါနဲ့ ဗျာ”

“ရော...မင်းဆီကို လာကိုက်လိမ့်မယ်...ရော”

“အမလေးဗျ”

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက ငန်းမြွေကို မြေပေါ်ချပေးလိုက်ရော အဝါနှင့် အနက်အဆစ်လိုက်ပတ်ထားတဲ့ အဆိပ်ပြင်း ငန်းတော်ကျားမြွေကြီးဟာ မြွေအလမ္မာယံ ဆရာပြေးရာ နောက်ကို လိုက်ပါရော။

နောက်ဆုံး သူ့စည်းဝိုင်းထဲမှာ ပြေးရင်း ခလုတ်တိုက်အလဲ

ငန်းတော်ကျားမြွေကြီးက သူရိရာကို ဦးတည်ပြေးအဝင်..

“အား...”

မြွေအလမွှာယ်ဆရာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေတဲ့ သူတွေလည်း မြွေဆရာတော့ သေပြီမှတ်တာ။

“ဟိတ်...ရပ်လိုက်”

ရင်ကွဲတိုက်ပုံကြီးရဲ့ ရပ်ဆိုတဲ့ ဖနောင့်ပေါက် အမိန့်ပေးသံ အဆုံးမှ ပေါက်မလို့ ပါးပျဉ်းအားယူလုပ်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားကြီး တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ကျောက်ရပ်လို ငြိမ်သက်နေပါရောဗျာ။

လုံးဝကို မလှုပ်တော့တာဗျာ။

ဘုရားရေ.....

ဒီ အရူးလိုလို တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီးက ဒီလိုမျိုး ငန်းတော်ကျား မြွေဆိုးကြီးကို “ရပ်” လို့ အမိန့်ပေးနိုင်သတဲ့ လားဗျာ ဟင်။

အဆိပ်ပျင်းတဲ့ မြွေပွေးကို ပါးစပ်ထဲမှာ သွားနဲ့ ကိုက်ခဲပြီး လုပ်ပြနိုင်တာ တကယ်ရောဟုတ်ရဲ့ လား။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အလမွှာယ်ပွဲ ကြည့်ပရိတ်သတ်အားလုံး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ အရှင်းသား မြင်နေရတာဗျာ။

စောစောတုန်းက အဘိုးကြီးကို အောက်လမ်းဆရာလို့ ပြောတဲ့ မြွေ
အလမွာယ်ဆရာရော . . .ဝိုင်းထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်တဲ့ လူစုရော
အကြီးအကျယ်လန့်နေကြတယ်ဗျာ

ဒီလူကြီးက တကယ်ပဲ အောက်လမ်းဆရာလား။

မှော်ဆရာကြီးလား။

မြွေအလမွာယ်ဆရာ မြွေမင်းရာဇာ ဆိုသူကတော့ သူ့ရှေ့ တစ်ပေ
ခန့် အကွာမှာ ပေါက်တော့မလို့ ပါးပျဉ်းနောက်လှန်ချိန် အားယူပြီး
ကျောက်ရုပ်လိုတန့်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားမြွေကြီးကိုကြည့် ပြီး နဖူးက
ချွေးတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေတယ်ဗျ။

ရိုးရိုးမြွေနိုင်ဆေးရောင်း အလမွာယ် ပြပွဲကနေ မမျှော်လင့်ဘဲ
စည်းဝိုင်းထဲမှာ မြွေပညာပြိုင်တဲ့ ပညာပြိုင်ပွဲဖြစ်သွားလို့ လူတွေ ပိုများ
များ ဝိုင်းကြည့်နေကြရော။

“ဟေ့ကောင်... မြွေမင်းရာဇာ”

“ ”

“မြွေမင်းရာဇာဆိုတာ မြွေတို့ ရဲ့ ဘုရင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွ။ ငန်း
တော်ကျားဆိုတာလည်း မြွေတို့ ရဲ့ ဘုရင်ပဲ။ မြွေဆိုးမှန်သမျှ ဦးခိုက်ရတဲ့
မြွေပဲ။ မင်းမြွေဟောက်တို့ ၊ မြွေပွေးတို့ ရော အခု လှုပ်ရဲ့ လား. . . ကြည့်
စမ်း”

ဟုတ်တယ်ဗျာ

လက်ဖျံလုံးမျှ တစ်လံနီးပါးရှည်တဲ့ ငန်းတော်ကြီးကို မြင်ကြရော
မြွေဆရာရဲ့ မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ ငန်းဝါကြီးတို့ မြေပြင်မှာ ခေါင်းချပြီး ဝပ်
နေကြရောလား။

“ကိုင်း...မြေမင်းရာဇာကြီး မင်းမြေတွေကိုနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်း မြေနိုင်ဆေးမြစ်နဲ့ အဲဒီငန်းတော်ကျားကို ခေါင်းချသွားအောင် လုပ်စမ်းကွာ...လုပ်လေ...လုပ်ပါ”

မြေမင်းရာဇာဟာ မြေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေမဲ့ ... သူ့ရှေ့က မျက်လုံးရဲပြေးနေတဲ့ ငန်းတော်ကျားကို မထိရဲဘူး။ မြေကြီးက သူ့ကို ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေတာဗျ။

နဖူးက ချွေသီးတွေကို လက်နှင့်သပ်ပြီး ရှေ့ကမြေကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်လို့ ခူးတုန်နေတယ်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား..ကျုပ်ဟာ မြေဆရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ အတူ အောက်လမ်းဆရာဟာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ်ညောင်းလို့ လက်ထောက် ကြည့်နေတာကို သင်းက အောက်လမ်းဆရာ အပြုအမူလုပ်တယ် ဆိုပြီး အောက်လမ်းဆရာလို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ အခု မြေနိုင်ဆေးစွမ်းသူကြီး ဘာလုပ်နိုင်သေးလဲဗျာ။ သူ့ သိဒ္ဓိဝင်မြေနိုင်ဆေးကို သူယုံကြည်ရင် ငန်းတော်ကျားကို ခေါင်းကျအောင်လုပ်စမ်းပါစေဗျာ”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်လည်း ခုမှ သဘောပေါက်သွားကြတယ်။

သူတို့ လက်ထဲက လက်တစ်ဆစ်မျှသော မြေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ကြည့်ပြီးကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မြေအလမွှာယ် ဆရာကို အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်. .မြေမင်းရာဇာ. .မင်း ဆင်လုံးတွေကို ငါသိတယ် မြေမင်းရာဇာ။ မင်းငန်းတော်ကျားကို မကိုင်ရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုင်း... ကိုင်း မြေပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ခင်ဗျား အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ သိဒ္ဓိဝင် မြေနိုင်ဆေးမြစ် အစွမ်းကို သိလောက်ပါပြီ ခင်ဗျား။ ကဲ. .ပရိသတ်ထဲက ဟောဒီငန်းတော်ကျား ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးတင်ရဲတဲ့

လူရှိရင် ဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့ကြပါ”

အဘိုးကြီးက သို့ကလို ခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် . . .ကျောက်ခဲ မင်းသွားကိုင်ကွာ”

“ဟာ . . .မင်းဘာသာ သွားကိုင်ပါလားဟ”

“ငချစ် . . .မင်းဝင်ကိုင်ကွာ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မကိုင်ရဲဘူး။ မင်းနဲ့ အတူသွားကိုင်မယ်. . .
လာ”

“ဟ . . .ဟ . . .ငါမကိုင်ရဲလို့ မင်းကို ကိုင်ခိုင်းတာကွ”

“ဖို့ . . .သူများကျတော့ သေစေချင်တဲ့ ကောင်”

“ကိုင်း. . .ဘယ်သူ ငန်းတော်ကျားခေါင်းပေါ် လက်တင်ရဲလဲ။ စော
စောက ငါ့ကို ဝိုင်းထိုးတဲ့ ကောင်တွေ ကိုင်ရဲလား ဝင်ခဲ့”

အဘိုးကြီးကို ဝိုင်းထိုးခဲ့တဲ့ လူတွေ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြ
တယ်။

“မင်းရော ကိုင်ရဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟို သူငယ်ရော”

“ဟာ . . .မကိုင်ရဲဘူး ဘကြီး”

“ဟေ့ ဘင်တီးတဲ့ ကောင် မင်းကိုင်ရဲလားဟေ့”

“မ . . .မ . . .ကိုင်ရဲ . . .ရဲ . . .ဘူးဗျ”

“ဟိုကောင်ဆေးဝေတဲ့ ကောင်ရော”

“အဲ..အဲ..မကိုင်ရဲဘူးဗျ”

“ကျုပ် ကိုင်ရဲတယ်ဗျ”

“ဟင်”

“ဟေ”

“အလိုလေး”

“ဟ...ဟ...ကိုရင်ငယ်လေးပါလားဟေ့”

“ကျုပ် ကိုင်ရဲတယ်”

လို့ အော်ပြောလိုက်တဲ့ အသံသေးသေးလေး ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့....

အလို..သပိတ်ပိုက်ထားတဲ့ ကိုယ်ရင်ငယ်လေးတစ်ပါးဗျ။ အသက်က ရှိလှ (၈)နှစ် ၊ (၉)နှစ်မျှပဲ ရှိမယ်ဗျ။ ခေါင်းတုံးကို ပြောင်နေတာပဲ။

“ကိုင်ရဲတာ ဘယ်သူတုံး”

“ကျုပ်ပဲ ဒကာကြီး”

“ဟင်...ကိုရင်လေး...ကိုရင်လေးတစ်ပါးဟ”

“ကိုရင်ဘွဲ့မည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသတုံး ဘုရား”

တိုက်ပုံရင်ကွဲ အဘိုးကြီးက လက်အုပ်ချီပြီး ရိုရိုသေသေ မေးလိုက်တာဗျ။

“ရှင်ဝိမလလို့ ခေါ်ပါတယ်...ဒကာကြီး ၊ အချို့ကတော့ ကိုရင်ညှပ်စိလို့ ခေါ်ပါတယ်။

“ကိုရင် သတ္တိကောင်းလှချည်လား။ ဒီငန်းတော်ကျားမြွေက အဆိပ်

ပြင်းတဲ့ မြွေဘုရင်ပါ ကိုရင်။ အသက်အန္တရာယ် ရှိပါတယ်။ တကယ်ရော
ကိုင်ရဲလို့ လား ဘုရား”

“ကိုင်ရဲတယ်...ဒကာကြီး”

“ကိုရင် ...မကိုင်နဲ့ ”

“ကိုရင်ညပ်စိ၊ သေလိမ့်မယ် မကိုင်နဲ့ ”

“ကိုရင်လေး...မလုပ်နဲ့ ...မလုပ်နဲ့ ”

အနီးရှိလူတွေက ကိုရင်လေးကို မကိုင်ဖို့ ဝိုင်းအော်တားကြတယ် ။
ကိုရင်က လုံးဝ မတုန်လှုပ်ဘူးဗျာ။

ဘယ်ကျောင်းက ကိုရင်မှန်း မသိဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးကြဘူး။

ဒီမှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက အော်ပြီးမေးပါလေရော။

“ဒီမှာ ဆရာကြီးရှင်”

“ပြောပါ...အမေကြီးပြောပါ”

“ကိုရင်လေးကို မြွေကိုက်လို့ သေရင် ရှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုန်း”

“ကျုပ် ထောင်ထဲဝင်မယ်”

“ဒကာမကြီး”

“ကိုရင်”

“ကိုရင်...မကြောက်ဘူး ကိုင်ရဲတယ်”

“ကိုရင်...ဘာလို့ သေနိုင်မှန်းသိရဲ့ သားနဲ့ ကိုင်ချင်တာလဲ”

ဒီ မှာ ကိုရင်ညပ်စိက အဘွားကြီးရဲ့ နားကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြော
လိုက်တယ်။ အဘွားကြီး အံ့သြသွားသလိုဖြစ်ရော။

“ဟင်...”

ဒီမှာ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက အော်မေးတယ်ဗျ။

“ကိုရင်...တကယ်ကိုရဲလား”

“ကိုရဲတယ်”

“ကိုရဲရင်ဝင်ခဲ့ပါ”

ကိုရင်ညှပ်စိ သပိတ်လေးပိုက်ပြီး စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ လူတွေကတော့ အပြစ်ပြောကုန်ကြပြီဗျာ။

“ကိုရင်လေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီအဘိုးကြီး ကို ဒီနေရာတင် အပြတ်ရှင်းမယ်ဟေ့”

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲကွ”

“သေချင်လို့ နဲ့ တူတယ်ဟေ့”

ပြောကုန်ကြပြီဗျာ။

“ကိုရင်...”

“ဒကာကြီး”

“ဘာလို့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုးခေါင်းကို ကိုင်ရဲတာလဲ”

ဒီမှာ ကိုရင်ညှပ်စိက တိုက်ပုံရင် ကွဲကြီးကို နားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်။

ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူး။

ဘာပြောမှန်းလည်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။

သို့သော်...

တိုက်ပုံရင်ကွဲ အဘိုးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ပြုံးနေလေရဲ့။

မူလ မြွေဆရာမြွေမင်းရာဇာကတော့ အပြုစားခံနေရသလို ဂူကြီးရပ်ကြည့်နေတုန်းပဲ။

“ကိုင်း... ကိုရင် ကိုင်တော့”

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေသူအားလုံး အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။ မြွေကြီးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်လိုက်တယ်။

ဝိရူပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဧရာပထေဟိ မေ။

ဆဗ္ဗာပုတ္တေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ကဏှာဂေါတမ ကေဟိစ။

အပါဒကေဟိမေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဒွါပါဒကေဟိမေ။

စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗဟု ပုဒေဟိ မေ...

ကိုရင်လေးက မျက်စိစုံမှိတ် သပိတ်ပိုက်ပြီး ခန္ဓသုတ်တော်က ပရိတ်ဂါထာနှစ်ပိုဒ်ကို သံနေသံထားနှင့် မြွေငန်းတော်ကျားကြီး ရှေ့မှာ ရွတ်နေတာဗျာ။ အတန်ကြာတယ်ဗျ။

အဘိုးကြီးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လို့။

ပြီး အဘိုးကြီးကလည်း ပါးစပ်က တစ်ခုခုကို ရွတ်နေတယ်ဗျ။

မြွေအလမွာယ် အဖွဲ့ကလည်း စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာ လဲဆိုပြီး ရင်ထိတ်နေတုန်းမှာပဲ...

ကိုရင်လေးက ကျောက်ရုပ်လို ပါးပျဉ်းထောင်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပရိတ်တော်အဆုံး သူ့လက်ဝါးသေးသေးလေး တင်လိုက်ရော...

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

“အလိုလေးတော်...”

“နှိုး...ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ကိုရင်လေးကွ...နှိုး...ကိုရင်ညှပ်စိကွ”

“အဲဒါ ဘုရားသားတော် စစ်စစ်ဟေ့”

ကြည့်စမ်းပါဗျာ...လူဦးရေ တစ်ရာကျော်ခန့် ပရိသတ်ကြီးဟာ လက်ခုပ်တွေက လက်ခေါက်တွေမှုတ်၊ သြဘာပေးကြတာဗျာ။

ကြည့်လေဗျာ။

ပရိတ်ရွတ်ပြီး ငန်းတော်ကျားဦးခေါင်းပေါ် သူ့လက်ဖဝါးလေး တင်လိုက်ရော ကျောက်ရုပ်လို တောင့်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားဦးခေါင်း မြေကြီးပေါ်ညွတ်ကျပြီး ကိုရင်လေး ခြေဖဝါးပေါ် ဦးခေါင်းတင်ငြိမ်နေတာကိုးဗျာ။

ချီးကျူးအံ့သြသံတွေ ညံ့နေတယ်ဗျာ။

ကိုရင်လေး သပိတ်ပေါ်လည်း ငွေစက္ကူတွေ ဝိုင်းတင်လှူကြပါရော။ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကလည်း ကိုရင်လေးကို ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီလို့ မြေပြင်မှာ ထိုင်ကန်တော့တယ်ဗျာ။

အိုဗျာ...ကြည့်စမ်းပါဦး။

မြွေအလမွှာယ်ဆရာ မြွေမင်းရာဇာနဲ့ သူ့တပည့်နှစ်ဦးပါ ကိုရင်လေးကို ကန်တော့ကြတယ်ဗျာ။

သူတို့ ရိုသေစွာကန်တော့တာ မြင်ကြတော့ ပရိသတ်ကလည်း

ကိုရင်လေးကို ထိုင်ကန်တော့ကြပါရောဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း ကန်တော့တာပေါ့ဗျာ။

“ပရိသတ်တို့ . . .ဟောဒီကိုရင်လေး ရွတ်လိုက်တာ ခန္ဓပရိတ်တော် ပါ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားခဲ့တဲ့ ပရိတ်တော်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က . . .

ဝိရူပက္ခ၊ တေဇထန်ပြင်း ၊ နဂါးမင်း၏ ၊ သင်းပင်းရံခြွေ၊ နဂါးမြွေတို့ နှင့် အတူ၊ သတ္တဝါ အချင်းချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဧရာပထ တေဇထန်ပြင်း နဂါးမင်း၏ သင်းပင်းရံခြွေ၊ နဂါးမြွေတို့ နှင့် အတူ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဆဗ္ဗာပုတ္တ တေဇထန်ပြင်း ၊ နဂါးမင်း . . .ကဏ္ဍာဂေါတမ တေဇထန်ပြင်း နဂါးမင်း၏ သင်းပျင်းရံခြွေ၊ နဂါးမြွေတို့ နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခင်ခြင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း . . .

အခြေမရှိသော များ စွာသော သတ္တဝါတို့ နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါ အချင်းချင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အခြေနှစ်ချောင်း ၊ အခြေလေးချောင်း ၊ အခြေများ စွာ သတ္တဝါ တို့ နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါ အချင်းချင်း ချစ်ခင်ခြင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မှတ်ထားကြပါ။ ဒီခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်ဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေ နဂါးတို့ ကို မေတ္တာပို့သတဲ့ . . . မေတ္တာပရိတ်တော်ပါ။ဒီခန္ဓပရိတ်ကို နေ့စဉ် ငါးပါးသီလ လုံခြုံစွာနဲ့ သက်စေ့ရွတ်ရင် ဘယ်လို အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေမှ အန္တရာယ် ပြုလို့ မရပါဘူး။ ကိုင်း . . .ကိုရင်လေး က လက်တွေ့ပြလိုက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ သိန္နီဝင်မြွေဆေး ဆောင်ထားဖို့ လိုသေးလားဗျာ။

“မလိုပါဘူးဗျို့”

“ကိုင်း... မြွေဆရာ၊ မောင်ရင်ဝေထားတဲ့ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်တွေ အကုန်ပြန်သိမ်းလိုက် ။ မသိမ်းခဲ့ရင် ငါမင်းရဲ့ ဇာတိရုပ်ကို ထပ်ဖော်ပြီး လူတွေကို ဒဏ်ခတ်ခိုင်းရလိမ့်မယ် ပြန်သိမ်း”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတဲ့ မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာ သူဝေထားတဲ့ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်တွေကို ပြန်တောင်းပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။

“ကိုင်း... ပရိသတ်တို့ ပြန်နိုင်ပါပြီ။ မှတ်ထားကြပါ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြပါ။ အနန္တော အန္တငါးပါးကို ရိုသေလေးစားပါ။ သရဏဂုံတည်နေရင် ကျောက်ခဲလည်း အဓိဋ္ဌာန်တာနဲ့ ဆေးဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံး သရဏဂုံတည်တဲ့ မေတ္တာရှင်တွေ ဖြစ်ကြပါစေ”

(၃)

လူတော်တော်များများ ပြန်ကုန်ကြပြီဗျာ ။ ဘတိုက်ပုံကို ထိုးကြိတ်မိသူတွေ လည်း တောင်းပန်ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတယ်ခင်ဗျ။

သို့သော် ကျွန်တော်မပြန်သေးဘူး။ အလမွှာယ်ဝိုင်းမှာ ပဲ ရှိနေတယ်။ ကိုရင်လေးလည်း ရှိနေတယ်။ အသာအဲခတ်နေတာပေါ့။

“မြွေဆရာ”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသလား”

“အဲ...အဲ...”

“မင်းတို့ ကြံကွက်ဖန်ကွက်တွေကို ငါသိတယ် မြွေဆရာ။ မင်းရဲ့ မြွေပွေးတွေရော ။ မြွေဟောက်တွေရော။ အစွယ်ချိုးထားတဲ့ မြွေတွေက ။ မင်း ပထမ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ဝေမယ်။ ပြီးရင် မြွေစာဖိုးဆိုပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းမယ်။ မင်းမြွေနိုင်ဆေး တကယ်စွမ်းရင် ငွေထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ တော့ ပေးသင့်တာပေါ့ကွာ။ မင်းလေ့ကျင့်ထားတဲ့ မြွေတွေကိုတော့ မင်း အထာကျ အမိန့်ပေးရင် လိုသလိုရတာပေါ့။

သို့သော် မင်းက မဆီမဆိုင် လက်ထောက်ကြည့်တဲ့ ငါ့ကိုပါ အသားလွတ် ရန်လုပ်ပြီး ပရိသတ်နဲ့ ရန်တိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက် ဘော်ချက်ဖို့ ကြံတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ မလွဲမရှောင်သာဘဲ ဝင်ပညာပြရ တာပဲ။ မင်း မြွေနိုင်ဆေးစွမ်းရင် ဟောဒီ ငန်းတော်ကျား အကိုက်ခံ လိုက်လေ။ ဒါ လမ်းခရီးက ရလာတဲ့ ငန်းတော်ကျားပဲ။ သတ်စားမဲ့ လူ တွေလက်ထဲက ငါ ငွေပေးဝယ်လာတာ။ အစွယ်ရှိတယ်။ အဆိပ်ပြင်းတ ယ်။ မင်း အကိုက်မခံရဲဘူး။ မင်းတို့ ဆေးကို လိမ်းညာမရောင်းပါနဲ့ ။ မြွေဆရာ ဘာမှ မသိတဲ့ ရိုးသားတဲ့ လူတွေ ယုံကြည်ကိုးစား အသုံးမှားရ င် ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန် ပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ရိုးရိုး မြွေအလမွှာယ် အလှပြ စားရင်းပဲ အလှူငွေရပြီး ထမင်းစားလို့ ရပါတယ် ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာကြီး”

“မင်း သိဒ္ဓိဝင် မြွေဆေးမြစ်က ဘာလဲဆိုတာ ငါပြောပြရဦးမလား”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ်. . .ဆရာကြီး ။ ဆရာကြီးကို ပြစ်မှားစော် ကားမိတာလည်း တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကြီး ခင်ဗျ။ နောက်ကို ကျွန် တော် မြွေဆေးရောင်း မစားတော့ပါဘူး။ မြွေအလမွှာယ်ပဲ ပြစားပါ့မယ် လို့ ကတိပြုပါတယ်. . .ရောကြီး”

သူတို့ သုံးဦးက တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ ဆရာကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ကြ

တယ်ဗျာ။

“သာဓု. . .သာဓု. . .သာဓု. . .အမှားကို အမှားလို့ သိတာ မမှားသေးဘူး၊ မြွေဆရာ လိမ်မာရိုးသားကြပါကွယ်”

သည့်နောက် တိုက်ပုံရင်ကွဲဘကြီးက ငန်းတော်ကြားမြွေကြီးကို ကောက်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲကို ထည့်လွယ်လို့ ကိုရင်လေးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကပ်လိုက်သွားခဲ့တယ်။

သွားရင်း စကားတွေ ပြောကြတာကို ကျွန်တော် နောက်ကနေကြားနေရတယ်။

“ကိုရင်လေး .. သတ္တိကောင်းတယ်နော်”

“ဒကာကြီးကလည်း တော်တာပါပဲ။ ဒကာကြီးရဲ့ ပညာကိုယုံလို့ ကိုရင်လည်း အရဲစွန့်တာပါ. . .ဒကာကြီး”

“ကိုရင်လေး ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်လား”

“သိပါတယ်”

“ကိုရင်က ဘယ်လိုသိတာတုံး ဘုရား”

“ဒီလိုပါပဲ . . .ဒကာကြီးရယ်”

“ကိုရင်လည်း ရတနာ သုံးပါးကို ယုံကြည်တယ် ဒကာကြီး ။ ပြီးတော့. . .”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်တုံး . . .ကိုရင်”

“အဆင့်မြင့် ဂမ္ဘီရ ပညာရပ်တွေကိုလည်း လေးစားတယ်။”

“ဟင်. . .ကိုရင် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒါတွေကို သိတာပဲလားဟင် ကိုရင်”

“ကိုရင့် အဘိုးက အဘိုးအောင်မင်းခေါင်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း ပထမံ ဦး
သောကြာပါ ဒကာကြီး”

“ဟင်”

ကိုရင်လေးဟာ သို့ကလို ပြောပြီးနောက် ဘတိုက်ပုံရင်ကွဲကြီး အပါး
ကနေ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားလိုက်တာ မြန်လိုက်တာ။ မျက်စိရှေ့တင် ပျောက်
သွားတာပဲဗျာ။

ကိုရင်လေး ဘယ်ကျောင်းမှာ နေတာလဲ။

ကိုရင်လေး အဘိုး ပထမံ ဦးသောကြာဆိုတာကရော ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်
လဲ။ သိချင် မေးချင်လိုက်တာ။ ငါ ညံ့ လိုက်လေခြင်းရယ်။

ဘတိုက်ပုံ ရင်ကွဲကြီးဟာ အလွန်၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲလှတဲ့ ကိုရင်လေး
လှမ်းသွားရာကို လက်အုပ်ချီပြီး မေတ္တာတွေ ပို့သနေရဲ့ ဗျာ။

“အဘ... ”

“ဟင်... စာရေးဆရာ မဟုတ်လားဟေ့”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် အဘက လှည့်ကြည့်ပြီး မှတ်မှန်ရရ မေး
လိုက်ပါရောဗျ။

“အဘ. . မှတ်မိသားပဲ။ အဘကို ခုလို မြင်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်
တာအဘရယ်။ ဒါနဲ့ အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် အဘ”

“လူလေး စာရေးဆရာ”

“ဗျာ . . အဘ”

“အဘနာမည်လည်း မင်းမမေးနဲ့ ၊ မင်းနာမည်လည်း အဘမမေးဘူး
။ နားလည်လား . . လူလေး”

“အဘ ဘယ်မှာ နေလဲဟင်”

“မင်းမှာ အိမ်ရှိလား စာရေးဆရာ”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“မင်း ပိုင်သလား”

“ပိုင် ပါတယ်ခင်ဗျ”

“မင်းသေသွားရင် အဲဒီအိမ် ပိုင်သေးလား”

“အဲ...အဲ...သေသွားရင်တော့ မပိုင်ဘူး...အဘ”

“အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ နေတယ်ဆိုတာ ခဏလေးကွ။ သေရင် မပိုင်တော့ဘူး။ ယူသွားလို့ လည်း မရဘူး။ သေပြီးရင် မင်းအိမ်ပါလို့ ပြောပြီး လာနေလို့ မရတော့ဘူး။ မင်းကိုမင်းလည်း မပိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါ အနတ္တပဲ။ အနတ္တ မပိုင်ပါလားလို့ သိထားရင် မင်းနေတဲ့ နေရာ ငါနေတဲ့ နေရာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး ။ ကြားစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ဓားလုံကိုင်ပြီး လုံခြုံရေးယူစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။

တကယ် တန်ဖိုးရှိတာ ရတနာသုံးပါးပဲ။ ဒီ ရတနာသုံးပါး၊ အရိပ်မှာ နေပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပက္ခာ ဒီဗြဟ္မစိုတရားလေးပါး လက်ကိုင်ထားလို့ ဘဝတွေမှာ ရိုးသားစွာ ဆောင်ရွက်ကြရင် အနေလည်း မြတ်တယ်။ အသေလည်း မြတ်တယ်။ တန်ဖိုးလည်း ကြီးတယ်။ အမှန်တကယ် မင်းတို့ ၊ ငါတို့ နေရမည့် အိမ်ရဲ့ အရိပ်ဟာ ဝင်ဒါမီယာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ရွှေတောင်ကြားလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ရတနာသုံးပါး အရိပ်ဘဲ။ မေတ္တာနဲ့ ရိုးသားစွာ ဖြောင့်မတ်စွာ ခိုဝင်ပြီး ဖြောင့်မှန်ကြရင် အိမ်နံပါတ်မလိုဘူး။ လမ်းနာမည် မလိုဘူး။ မင်းတို့ ငါတို့ အားလုံး မေတ္တာမြို့သား။ သစ္စာမြို့သား ချည်းပဲ။ ကိုင်း...သွားပဟေ့”

“အဘ. . ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲဟင်”

“သစ္စာမြို့”

ကျွန်တော် တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားနေတဲ့ အမည်မသိ မေတ္တာရှင် ဂန္ထီရ လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံရဲ့ နောက်ကျောကို လက်အုပ်ချီပြီး ဂါရဝ ပြု လိုက်ရင်း ပြန်ဆုံပါရစေ. . .အဘရယ်လို့ ။

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျှင်)

* * *